

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΡΕΜΠΟΥΣ

ΙΑΝ ΡΑΝΚΙΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Γιώργος Μπαρουξής

ΕΝΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΓΙΑ ΔΥΣΚΟΛΟΥΣ
ΚΑΙΡΟΥΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Η Σιβόν Κλαρκ ξύπνησε από ένα μήνυμα του Ρέμπους, αλλά σκέφτηκε ότι μπορεί να περιμένει μέχρι να φτιάξει καφέ. Ήταν μόλις εφτά και ο Γκρέιαμ Σάδερλαντ είχε φύγει ήδη. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να την ανησυχεί αυτή η ικανότητά του να ντύνεται και να φεύγει χωρίς να τον αντιληφθεί, σαν να ήταν νίντζα.

«Θα μπορούσε να μου φτιάξει κάτι να πιω, όμως...»

Γύρισε στην κρεβατοκάμαρα, ακόμη με τις πιτζάμες της και με τις παλάμες τυλιγμένες γύρω από την κούπα του καφέ. Την άφησε στο κομοδίνο, πήρε το κινητό και το άνοιξε.

Μια μεγάλη χάρη. Πρόσεχε τον Μπρίλο σήμερα. Το κλειδί κάτω από το μισό τούβλο δίπλα στην εξώπορτα. Θα τα πούμε αργότερα.

«Τι στην ευχή;» Η Κλαρκ κάθισε στην άκρη του ζεστού ακόμη κρεβατιού και του τηλεφώνησε.

«Οδηγώ και δεν θέλω να μου κόψουν κλήση» την προειδοποίησε ο Ρέμπους. Το παλιό του Σάαμπ δεν είχε ασύρματη σύνδεση. Η Σιβόν άκουγε τη μηχανή να μουγκρίζει.

«Πού έπιασε φωτιά;»

«Ο σύντροφος της Σαμάνθα εξαφανίστηκε».

«Και πας στο Τονγκ;»

«Όχι ακριβώς. Πριν από δύο χρόνια μετακόμισαν στο διπλανό χωριό».

«Και πιστεύεις ότι το καβουρντιστήρι σου θα τα βγάλει πέρα;»

«Κόντεψα να σου ζητήσω να δανειστώ το δικό σου».

«Και γιατί δεν το ζήτησες;»

«Ήταν πέντε η ώρα το πρωί. Δεν θα σου άρεσε και τόσο».

«Επιπλέον θα σε καθυστερούσα κάνοντάς σου ερωτήσεις».

«Ναι, κι αυτό επίσης. Ο Μπρίλο δεν χρειάζεται μεγάλη φροντίδα. Έναν μικρό περίπατο κι αποκεί και πέρα μπορείς να τον αφήσεις να τα βγάλει πέρα μόνος του, όσο εσύ θα παρακαλάς να μπεις στην Ομάδα Μείζονων Περιστατικών».

«Δεν θέλεις να σου βγάλω τα πράγματα από τα πακέτα;»

«Τα έβγαλα όλα».

«Ψέματα λες».

«Κοίτα μην αρχίσεις να ψαχουλεύεις τα πράγματά μου χωρίς την άδειά μου».

«Υπολογίζεις ότι θα λείψεις μόνο μία μέρα;»

«Είναι εξαφάνιση, Σιβ. Σχεδόν πάντα εμφανίζονται λίγο μετά».

«Πού είσαι τώρα;»

«Λίγο πιο νότια από το Πίτλοκρι».

«Στην τρομερή Α9;» Η Σιβόν έκανε μια παύση. «Είναι εντάξει η Σαμάνθα;»

«Εσύ θα ήσουν στη θέση της;»

«Πόσον καιρό λείπει ο σύντροφός της;»

«Δύο μέρες και μία νύχτα».

«Κίνδυνος αυτοκτονίας;»

«Όχι μεγάλος».

«Μπα;» Η Κλαρκ ήπιε λίγο καφέ.

«Η Σαμάνθα είπε ότι έβλεπε κάποιον άλλον».

«Α».

«Αλλά δεν πήρε πράγματα μαζί του. Το αμάξι είναι ακόμη κοντά στο σπίτι. Και δεν έχει χρησιμοποιήσει τη χρεωστική του κάρτα».

«Μήπως προσπαθεί να την τρομάξει;»

«Σε αυτή την περίπτωση θα εισπράξει χαστούκι».

«Απ' αυτή ή από σένα;»

«Θα τα ξαναπούμε αργότερα. Ξέρεις πού είναι τα σύνεργα του Μπρίλο».

«Ηξερα, αλλά άλλαξες θέση στα πράγματα σε όλη την κουζίνα».

«Είναι πάντα καλό να αντιμετωπίζεις προκλήσεις, Σιβ».

Μέχρι να σκεφτεί τι να του απαντήσει, ο Ρέμπους είχε κλείσει.

Ήταν μόλις περασμένες δέκα όταν έφτασε η Κλαρκ στα γραφεία της ΟΜΠ. Το δωμάτιο έσφυζε από δραστηριότητα, με τον Γκρέιαμ Σάδερλαντ να γέρνει πάνω από το γραφείο της Κριστίν Έσον, καθώς εκείνη του εξηγούσε κάτι στην οθόνη του υπολογιστή της. Όταν είδε την Κλαρκ, ο Σάδερλαντ διέκοψε τη συζήτηση και την πλησίασε.

«Βλέπω ότι δεν μπορούμε να σε κρατήσουμε μακριά από το γραφείο, επιθεωρήτρια Κλαρκ» είπε σταματώντας μπροστά της και σταυρώνοντας τα χέρια.

Εκείνη σήκωσε τους ώμους και τον κοίταξε με ένα χαμόγελο που ήλπιζε ότι θα τον κέρδιζε. «Ο Τζον έφυγε, οπότε κυριολεκτικά δεν έχω να κάνω κάτι άλλο».

«Όμως, όπως σου είπα ήδη, η ομάδα είναι πλήρης». Έδειξε στα γραφεία. Η Κλαρκ τούς γνώριζε όλους: η Έσον και ο Όγκιλβι, οι αρχιφύλακες Τες Λέιτον και Τζορτζ Γκαμπλ, ένας άλλος αστυφύλακας, ο Φιλ Γέιτς. Είχε δουλέψει μαζί τους και στο παρελθόν ως μέλος της ομάδας του Σάδερλαντ. Όλοι ήξεραν γι' αυτήν και τον προϊστάμενό τους. Μόνο ο Γκαμπλ τής τα είχε φάλει κάποια στιγμή.

«Δεν βλέπω κανέναν επιθεωρητή» σχολίασε.

«Είμαι εγώ».

Γύρισε προς την πόρτα. Μόλις είχε μπει ο Μάλκολμ Φοξ κρατώντας μια δεσμίδα έγγραφα.

«Το Τμήμα Μείζονων Εγκλημάτων έχει δείξει ενδιαφέρον για την υπόθεση» εξήγησε ο Σάδερλαντ, χωρίς να ακούγεται και τόσο ενθουσιασμένος γι' αυτό. «Μας δάνεισαν τον επιθεωρητή Φοξ για όσο διαρκέσει η υπόθεση».

«Για να δίνει καθημερινή αναφορά στους αποπάνω, θα έλεγα».

«Πάνω απ' όλα, είμαι ομαδικός παίχτης, Σιβόν. Το ξέρεις αυτό».

Η Κλαρκ δεν μπόρεσε να μη ρίξει μια ματιά προς την κατεύθυνση της Τες Λέιτον. Η ματιά που της έριξε η Λέιτον έδειχνε ότι η όποια σχέση είχε με τον Φοξ δεν είχε κρατήσει.

«Μπορώ να φανώ χρήσιμη, αρχιεπιθεωρητά» είπε η Κλαρκ, γυρίζοντας πάλι στον Σάδερλαντ. «Το ξέρεις αυτό».

Ο Σάδερλαντ το σκέφτηκε με την ησυχία του. «Τότε πρέπει να μοιραστείς ένα γραφείο με τον Μάλκολμ».

«Φτάνει να υποσχεθεί ότι δεν θα αντιγράφει τα γραπτά μου».

Η Κλαρκ είχε καταλάβει το σκεπτικό του Σάδερλαντ. Όπως ο Φοξ θα τους παρακολουθούσε και θα έδινε αναφορά στους προϊσταμένους του, έτσι κι αυτή θα παρακολουθούσε τον Φοξ, ενημερώνοντας τον Σάδερλαντ.

Ο Φοξ φάνηκε έτοιμος να διαμαρτυρηθεί, αλλά τελικά κατέληξε να σηκώσει μοιρολατρικά τους ώμους. «Εντάξει» είπε. «Η προτεραιότητα είναι να πιάσουμε τον δολοφόνο».

«Σωστά το είπες. Θα σας αφήσω λοιπόν εσάς τους δύο να βρείτε ένα επιπλέον κάθισμα από κάπου και να ξαναγνωριστείτε».

Κοίταξαν τον Σάδερλαντ που επέστρεφε στο γραφείο του. Ο Φοξ άπλωσε το χέρι του.

«Καλωσόρισες στο πλοίο».

Η Κλαρκ κοίταξε το χέρι του. «Είμαστε στην πόλη μου και στην υπηρεσία μου. Εσύ είσαι ο επιβάτης εδώ». Άκουσε την Τες Λέιτον να πνίγει ένα γέλιο. Το πρόσωπο του Φοξ άρχισε να κοκκινίζει.

«Πάντα η ίδια Σιβόν» είπε τελικά. «Λίγη ευγένεια και πολλή επιθετικότητα. Σχεδόν σαν να έμαθες από τον αριστοτέχνη του είδους. Ο οποίος, μια και το 'φερε η κουβέντα...»

«Η μετακόμιση τελείωσε».

«Είναι καλά στην υγεία του, όμως; Θέλω να πω, όχι χειρότερα απ' ό,τι ήταν;»

«Τηλεφώνησέ του καμιά φορά και ρώτα τον».

«Την έχω παρατήσει αυτή την προσπάθεια».

Η Κλαρκ κοίταζε τριγύρω αναζητώντας ελεύθερο κάθισμα.

«Ίσως στο γραφείο υποστήριξης» είπε ο Φοξ δείχνοντας προς τον διάδρομο. «Θα πάω να δω, αν θέλεις».

Η Κλαρκ κατένευσε.

«Ενώ εσύ θα μας φτιάξεις τσάι». Ο Φοξ έφυγε αμέσως, πριν προλάβει να του απαντήσει.

Η Κλαρκ πήγε στον βραστήρα, κοίταξε αν έχει νερό και τον άναψε.

«Μπράβο το κορίτσι μου» γρύλισε ο Τζορτζ Γκαμπλ από το γραφείο του. «Κερδίζεις χρυσούν ωρολόγιον».

«Γεια σου κι εσένα, Τζορτζ». Ο Γκαμπλ φαινόταν να φορά το ίδιο κοστούμι που φορούσε πάντα, κραυγαλέο καρτό με γιλέκο. Τα μαλλιά του ήταν κι αυτά ανακατωμένα όπως πάντα, το πρόσωπό του κοκκινισμένο, η κοιλιά του στριμωγμένη από το γιλέκο. Η Τες Λέιτον, που καθόταν απέναντί του, έμοιαζε σαν φάντασμα συγκριτικά μ' αυτόν – λεπτή, χλωμή, με βουλιαγμένα μάτια. Και οι δύο ήταν αρκετά καλοί αστυνομικοί, καθένας με τον δικό του τρόπο, έστω και αν ο Γκαμπλ μάλλον μετρούσε μέρες και ώρες μέχρι τη σύνταξη. Η Κλαρκ είχε δουλέψει μαζί τους μόνο μία φορά στο παρελθόν. Ήξερε καλύτερα την Έσον και τον Όγκιλβι, που προέρχονταν και οι δύο από την ομάδα της στην Γκέιφιλντ Σκουέαρ. Ο Φιλ Γέιτς ήταν άλλος ένας τακτικός συνεργάτης του Σάδερλαντ, ξανθός, λίγο πάνω από τα είκοσι, που ειδικευόταν στο να κάνει ό,τι τον διέτασσαν, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο.

Η Έσον έφερε μια κούπα για να την ξαναγεμίσει με τσάι.

«Τι τρέχει;» ρώτησε σιγά.

«Ο Τζον έφυγε βόρεια για να δει την κόρη του».

«Και σ' άφησε στην τύχη σου».

«Την τελειώσαμε σχεδόν τη μετακόμιση. Έχουν μείνει μερικά κουτιά μόνο».

«Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον κρυμμένο στο διαμερίσμα του;»

«Ούτε πορνό ούτε πτώματα. Είδα όμως ότι του άρεσε ένα βιβλίο του Τζακ Ρίτσερ».

«Εγώ είμαι περισσότερο φαν της Κάριν Σλότερ. Θα 'ρθουν και οι δύο στο Εδιμβούργο, οπότε αν...»

«Κριστίν» τη διέκοψε η Κλαρκ «πότε ακριβώς σκόπευες να μου πεις για τον Φοξ;»

«Τι να σου πω; Εγώ ήξερα ότι έχεις άδεια».

«Κι όταν πέρασα χτες;»

«Σκέφτηκα ότι μπορεί να σε ενοχλήσει λιγάκι».

«Δεν με ενοχλεί, απλώς θέλω να είμαι ενημερωμένη».

Η Έσον σούφρωσε τα χείλια της για μια στιγμή. «Είδες καθόλου τον αρχιεπιθεωρητή Σάδερλαντ χτες βράδυ;»

Η Κλαρκ την αγριοκοίταξε. «Κι αν τον είδα τι έγινε;»

«Δεν σου το είπε ούτε αυτός. Το ίδιο σκεπτικό, όπως υποφιάζομαι. Απλώς θέλαμε να ξεκουραστείς. Ο επιθεωρητής Φοξ τείνει να προκαλεί την αντίθετη επίδραση».

Το νερό είχε βράσει. Η Κλαρκ σήκωσε τον βραστήρα πολύ ψηλά, καθώς γέμιζε τις κούπες, και τινάχτηκε καυτό νερό. Μουρμούρισε μια βλαστήμια.

«Το διάλειμμα προφανώς σου έκανε πολύ καλό» την πείραξε η Έσον, ενώ παρακολουθούσε τον Φοξ να φέρνει στο γραφείο ένα κάθισμα που έδειχνε να προέρχεται από αίθουσα ανάκρισης.

Η Κλαρκ την αγνόησε. Έφτιαξε το τσάι και πήγε και τις δύο κούπες στο γραφείο του Φοξ. Αυτός παραμέριζε πράγματα προς τη μια πλευρά –φορητός υπολογιστής, χαρτικά, φορτιστής– με όλη τη λεπτότητα που μπορούσε να επιστρατεύσει ένας άνθρωπος του όγκου του. Η Κλαρκ προσπάθησε να βολευτεί στο κάθισμα. Ο Φοξ σήκωσε την κούπα του σε μια κίνηση σαν πρόποση πριν πει.

«Λοιπόν, πού βρισκόμαστε;» ρώτησε η Κλαρκ.

«Κατά πρώτον, το αντιμετωπίζουμε ως ανθρωποκτονία» απάντησε ο Φοξ. «Ακόμη δεν έχει βρεθεί όπλο και δεν υπάρχει τίποτα ουσιαστικό από τις κάμερες ασφαλείας – αν και συνε-

χιζουμε να φάχουμε. Το θύμα ήταν φοιτητής από το εξωτερικό και έχουν γίνει μερικές επιθέσεις πρόσφατα».

«Μπα;»

«Κυρίως στο Σεντ Άντριους, εδώ που τα λέμε – πλούσιοι νεαροί που τους κυνηγάνε οι ηλίθιοι της περιοχής. Όμως υπήρξαν δυο τρία περιστατικά γύρω από το Μέντοουζ. Οι φοιτητές έχουν οργανωθεί ώστε να μην είναι κανένας αναγκασμένος να βρεθεί έξω μόνος του τη νύχτα. Μετά υπάρχει το θέμα της φυλής. Το Brexit έχει προκαλέσει αύξηση των επιθέσεων. Κυρίως λεκτικές, αλλά σποραδικά και σωματικές».

«Στο Εδιμβούργο;»

«Και πάλι, σου λέω, έχουν υπάρξει απλώς μερικές καταγγελίες. Όμως, ένας στενός φίλος του θύματος είχε ξυλοκοπηθεί πριν από μερικές βδομάδες».

«Ενδιαφέρον».

«Η επίθεση έγινε σχετικά κοντά στο σπίτι του θύματος. Δεν βλέπουμε κάποια προφανή σύνδεση ακόμη, αλλά το παρακολουθούμε».

«Τι γίνεται με τον τρόπο ζωής του Σαλμάν; Ξέρω ότι του άρεσε ο Τζέιμς Μποντ, αλλά τίποτα παραπέρα».

«Δεν του άρεσε απλώς, ζούσε σαν τον Τζέιμς Μποντ». Ο Φοξ άνοιξε μια σειρά φωτογραφίες στην οθόνη του. «Αυτές είναι από τους λογαριασμούς του στα κοινωνικά δίκτυα. Νάιτ κλαμπ και σαμπάνια. Η Άστον που οδηγεί στο Εδιμβούργο είναι καινούργιο μοντέλο, αλλά στο Λονδίνο έχει μία κλασική DB5».

«Δεν απαγορεύεται το αλκοόλ; Υποθέτω ότι είναι μουσουλμάνος...»

«Φαίνεται ότι για τους πλούσιους ισχύουν άλλοι κανόνες». Η Κλαρκ έβλεπε τη μία φωτογραφία μετά την άλλη. Ο Σαλμάν μπιν Μαχμούντ άψογα ντυμένος, να αγκαλιάζει διάφορες σαγηνευτικές νεαρές σε κλαμπ και αθλητικές εκδηλώσεις.

«Ίσως πρόσεξες ότι προτιμάει το μαρτίνι» σχολίασε ο Φοξ.

«Από τα ναρκωτικά;» ρώτησε η Κλαρκ, ενώ ο Φοξ, με το

δάχτυλο στην επιφάνεια αφής, εμφάνισε άλλη μία σελίδα με φωτογραφίες στην οθόνη.

«Απ' όσο ξέρουμε όχι». Ο Φοξ άρχισε να δείχνει πρόσωπα. «Αυτή είναι κόρη βουλευτή των Συντηρητικών. Κι αυτή είναι σκοτσέζα ευγενής, η λαίδη Ιζαμπέλα Μίκιλτζον. Ο μπαμπάς της έχει ένα μεγάλο κομμάτι του Βαλτότοπου».

«Του ποιου;»

«Του Κέιθνες και του Σάδερλαντ. Είναι κυρίως τυρφώνες».

«Δείχνουν όλες σαν σούπερ μόντελ».

«Ναι. Ποιος ξέρει τι τις τράβηξε σε έναν εξωτικό εκατομμυριούχο πλέι μπόι».

Ο Φοξ ανταμείφθηκε με μια σύσπαση στο στόμα της Κλαρκ που ήταν σχεδόν χαμόγελο.

«Πόσο πλούσιος ήταν;»

«Ουσιαστικά δεν ξέρουμε. Ο πατέρας του είναι σε κατ' οίκον περιορισμό εδώ και καιρό, αλλά προφανώς υπάρχουν ακόμη λεφτά – δεν μπορείς να ζεις έτσι για πολύ με δανεικά. Προσθέσαμε στον Τοίχο του Φόνου φωτογραφίες από το σπίτι του στο Εδιμβούργο». Ο Φοξ έδειξε προς τη γενική κατεύθυνση του Τοίχου. «Και η Μητροπολιτική Αστυνομία μάς έστειλε μερικές από το διαμέρισμά του στο Λονδίνο. Δεν τα λες άσχημα, ούτε το ένα ούτε το άλλο».

«Και δεν μας ήταν γνωστός πριν από τον φόνο; Γείτονες να παραπονιούνται για έξαλλα πάρτι, κλήσεις για υπερβολική ταχύτητα στους δρόμους του Νιου Τάουν;»

«Μόνο μερικές κλήσεις για παράνομο παρκάρισμα που έμειναν απλήρωτες. Βαριόταν να περπατάει μεγάλες αποστάσεις μέχρι την πόρτα του, έτσι άφηγε πότε πότε την Άστον σε μέρη όπου απαγορευόταν η στάθμευση».

«Μαγνήτης για τις κοπελιές που μοιράζουν κλήσεις».

Ο Φοξ συμφώνησε με ένα καταφατικό νεύμα. Είχε φτάσει στο τέλος των φωτογραφιών. Η Κλαρκ έγερσε πίσω στο κάθισμά της. Δεν ήταν φτιαγμένο για άνεση, έπρεπε να φέρει ένα μαξιλάρι από το λιβινγκ ρουμ της. «Οπότε τι νομίζεις ότι έγινε;»

«Το σημαντικό στοιχείο είναι ο τόπος του εγκλήματος. Στον Σίφιλντ Ρόουντ τέτοια ώρα τη νύχτα... Ή είχε ξεκινήσει για ένα μεγάλο ταξίδι νότια ή συναντήθηκε με κάποιον».

Η Κλαρκ συμφώνησε με ένα καταφατικό νεύμα. «Δεν μένει κανένας φίλος του προς τα εκεί;»

«Δεν βρήκαμε κανέναν».

«Μπορεί να έψαχνε για καμιά κόντρα με το αυτοκίνητο. Συμβαίνει πότε πότε τη νύχτα στο Εδιμβούργο, ιδιαίτερα στα προάστια. Αν είχα τέτοιο αμάξι, θα έμπαινα στον πειρασμό».

«Κοιτάμε σαφώς το ενδεχόμενο να προσπάθησαν να του πάρουν το αμάξι και να κατέληξαν εκεί τα πράγματα. Εξετάσαμε την Άστον και έχει μόνο τα αποτυπώματα του ιδιοκτήτη της. Πολύ καύσιμο στο ντεπόζιτο, κανένα εμφανές μηχανικό πρόβλημα».

«Οπότε δεν σταμάτησε στην άκρη του δρόμου από βλάβη». Η Κλαρκ κατένευσε πάλι. «Αρχείο κλήσεων του κινητού του;»

«Ζητήσαμε πλήρη αρχεία. Μέχρι τώρα τα πράγματα δείχνουν ότι η τελευταία του κλήση ήταν σε έναν φίλο του – για την ακρίβεια, εκείνον που λήστεψαν. Μας είπε ότι απλώς κουβέντιασαν για το ένα και το άλλο, τι θα έκαναν το Σαββατοκύριακο, τέτοια πράγματα».

«Πόση ώρα πέρασε από το τηλεφώνημα μέχρι τον φόνο;»

«Δύο ώρες».

«Μίλησες με τον φίλο του;»

«Εγώ προσωπικά; Όχι. Ήρθα πρόσφατα στην ομάδα».

Η Κλαρκ τον κοίταξε στα μάτια. «Γιατί σ' έστειλαν, Μάλκολμ;»

Αυτός σήκωσε αργά τους ώμους. «Εμπίπτει στα Μείζονα Εγκλήματα, Σιβόν».

«Γιατί, όμως;»

«Γιατί επέμεναν ορισμένοι».

«Τα πολιτικά αφεντικά μας εννοείς;»

«Υπάρχουν διεθνείς επιπτώσεις. Και τώρα που φύγαμε από την Ευρώπη...»

«Χρειαζόμαστε εμπορικές συμμαχίες; Ακόμα και με τέτοια καθεστώτα;» είπε η Κλαρκ. «Όμως η βασιλική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας δεν είναι κολλητά φιλαράκια με τον πατέρα του θύματος, οπότε γιατί η πίεση;»

«Πραγματικά δεν ξέρω».

«Κάτι που είναι ένας διπλωματικός τρόπος για να μου πεις να μην επιμένω;» Η Κλαρκ έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Θα πέσουμε πάνω σε τοίχο στην πορεία, Μάλκολμ; Δεν θα μας αφήνουν να κάνουμε ερωτήσεις σε κάποιους, δεν θα μας δίνουν τις πληροφορίες που ζητάμε;»

«Ειλικρινά δεν έχω ιδέα». Ο Φοξ ήπια πάλι τσάι. «Όμως κάτι μου λέει ότι εσύ θα σκαρφαλώσεις πάνω από τέτοιους τοίχους, σχεδόν σαν να έμαθες από τον...»

Η Κλαρκ τον σταμάτησε κουνώντας του το δάχτυλο. «Ό,τι μου έμαθε ο Τζον Ρέμπους το έχω ξεχάσει πια· κι αυτός δεν είναι στο Σώμα».

Ήλπιζε ότι ο τόνος της έδειχνε περισσότερη σιγουριά από όση ένοιωθε η ίδια.

Ο Ρέμπους είχε ξεχάσει πόσο μεγάλο ήταν το ταξίδι. Η απόσταση ήταν γύρω στα τετρακόσια χιλιόμετρα και θα έπαιρνε όρκο ότι την είχε κάνει σε λιγότερο από τέσσερις ώρες στο παρελθόν. Σήμερα όμως ήταν πάνω από πέντε, με μία μόνο στάση για ανεφοδιασμό του αυτοκινήτου και του οδηγού, στην οποία έδωσε και ένα καθησυχαστικό χτυπηματάκι στο καπό του Σάαμπ, για να του δείξει ότι εκτιμούσε την προσπάθειά του. Η κατάσταση στην οδό Α9 δεν ήταν τόσο κακή υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες – μόνο μερικά φορτηγά και τροχόσπιτα και έργα σε δύο σημεία. Η κατασκευή διαχωριστικής νησίδας ήταν ακόμη σε εξέλιξη – θα συνεχιζόταν και αφότου ο Ρέμπους θα είχε πάρει τη λεωφόρο χωρίς κίνηση προς τον ουρανό. Δεν είχε σκεφτεί να πάρει κάτι μαζί του. Υπήρχε μόνο ένα CD στο αυτοκίνητο, μια συλλογή τραγουδιών που του είχε γράψει η Σιβόν. Πάνω του είχε γράψει με μαύρο μαρκαδόρο «Τραγούδια για Δύσκολους Καιρούς». Της είχε ζητήσει να του εξηγήσει τον τίτλο.

«Μερικά τραγούδια για να σε κάνουν να σκεφτείς» του είχε πει «και μερικά για να σε ηρεμήσουν ή να σε κάνουν να χορέψεις».

«Να χορέψω;»

«Εντάξει, να κουνάς το κεφάλι σου τότε».

Ήταν όντως ανάμεικτα τραγούδια. Ένα μπορεί να ήταν φανκ και να ακουγόταν σαν να ήρθε με τηλεμεταφορά από τη δεκαετία του 1970, το επόμενο ήταν από τα μίνιμαλ του Μπράιαν Ίνο. Ο Λέοναρντ Κοέν τραγουδούσε για την αγάπη και την

απώλεια, και ένα συγκρότημα για την Αγγλία μετά το Brexit. Και μετά ακολουθούσαν οι Black Sabbath με το «Changes».

«Ωραία πινελιά, Σιβόν...»

Στο βενζινάδικο, αφού πρόσθεσε μία οδοντόβουρτσα και μία οδοντόκρεμα στις αγορές του, ρώτησε τη γυναίκα στο ταμείο αν πουλάνε CD.

«Όλοι έχουν Bluetooth πια» του εξήγησε.

«Ελπίζω όχι και αφού βουρτσίσουν τα δόντια τους»* απάντησε ο Ρέμπους.

Η βροχή είχε αρχίσει πολύ πριν από το Τέιν και τον συνόδευσε μέχρι το Αλτναχάρα και ακόμα παραπέρα, γύρω στα πενήντα χιλιόμετρα δρόμου με μία λωρίδα, αλλά ευτυχώς χωρίς κίνηση. Τα μάτια του τον έτσουζαν και η σπονδυλική στήλη, οι ώμοι και η μέση του τον πονούσαν. Όταν σταμάτησε σε ένα σημείο για να κατουρήσει, πήρε βαθιές ανάσες σε μια προσπάθεια να εκτιμήσει το άγριο περιβάλλον. Απότομες κορυφές, ήρεμες λίμνες, φτέρες και κελάηδημα πουλιών. Αν και δεν μπόρεσε να προσέξει πολύ το τοπίο, γιατί σκεφτόταν τη Σαμάνθα. Η μητέρα της, η Ρόνα, είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια. Έγινε μια κηδεία με λιγοστούς παρευρισκομένους σε μια μικρή πόλη έξω από το Λονδίνο. Η Σαμάνθα είχε μεγαλώσει στο διαμέρισμα της Άρντεν Στριτ και μετά μετακόμισε με τη μητέρα της στο Λονδίνο. Επέστρεψε στο Εδιμβούργο για δουλειά και τελικά εγκαταστάθηκε στο Τονγκ με τον Κιθ. Απέκτησε την Κάρι με εξωσωματική γονιμοποίηση – μια τελευταία ζαριά, όπως είχε πει η Σαμάνθα. Αργότερα μετακόμισαν μερικά χιλιόμετρα ανατολικά από το Τονγκ, σε ένα σύγχρονο μπαγκαλόου, για να περιορίσουν τα έξοδα θέρμανσης. Ο Ρέμπους είχε συναντηθεί με τον Κιθ πέντε έξι φορές μόνο· προτιμούσε να επισκέπτεται την κόρη του σε ώρες εργασίας. Και ο Κιθ, από τη μεριά του, σπάνια συνόδευε τη Σαμάνθα και την Κάρι στα αραϊά ταξίδια τους στο Εδιμβούργο.

---

* Bluetooth: κατά λέξη «μπλε δόντι». (Σ.τ.Μ.)

Ήξερε το επώνυμό του; Η Σαμάνθα πρέπει να του το είχε πει. Κατά πάσα πιθανότητα μπήκε από το ένα αυτί και βγήκε από το άλλο. Όμως, έδειχνε να δουλεύει σκληρά και να συντηρεί την οικογένειά του. Τελευταία, απ' ό,τι γνώριζε ο Ρέμπους, δούλευε στον παροπλισμό του πυρηνικού εργοστασίου στο Ντούνρεϊ. Υπήρξε διαρροή ραδιενέργειας την προηγούμενη χρονιά και ο Ρέμπους είχε τηλεφωνήσει για να βεβαιωθεί ότι ο Κιθ ήταν καλά. Η Σαμάνθα τον διαβεβαίωσε ότι όλα τα τεστ που του έκαναν βγήκαν αρνητικά.

«Οπότε εξακολουθείς να χρειάζεσαι πορτατίφ στο κομοδίνο τη νύχτα;» αστεϊεύτηκε ο πατέρας της.

Το Ντούνρεϊ δεν ήταν και τόσο κοντά στο Νέιβερ. Γύρω στα σαράντα πέντε λεπτά να πας κι άλλα τόσα να γυρίσεις. Κάποτε είχε ρωτήσει τη Σαμάνθα γιατί δεν μετακόμιζαν πιο κοντά στη δουλειά του Κιθ. Η απάντηση ήταν η Κάρι. Είχε φίλους και πήγαινε σε καλό σχολείο. Βάλ' τα όλα αυτά στη ζυγαριά και το πηγαινέλα στη δουλειά δεν ήταν τίποτα.

Ο καλός μας ο Κιθ. Οπότε γιατί η Σαμάνθα έβλεπε κάποιον άλλο;

Καθώς περνούσε από το Τονγκ, έκλεισε τους υαλοκαθαριστήρες. Ο ήλιος είχε ξεπροβάλει πίσω από τα σύννεφα. Η θάλασσα, όταν την είδε, άστραφτε ήρεμη. Ο άνεμος είχε πέσει. Μετά το Τονγκ ακολούθησε άλλο ένα κομμάτι δρόμου, με μια λωρίδα που προχωρούσε με απανωτές στροφές προς το εσωτερικό της περιοχής· έτσι έπαψε να βλέπει τη θάλασσα για λίγο. Τελικά έφτασε στο Νέιβερ και διέσχισε το χωριό. Καθώς περνούσε από το μπαγκαλόου της Σαμάνθα, κοίταξε να δει αν υπήρχε κανένα περιπολικό εκεί κοντά, αλλά δεν είδε τίποτα. Η εκκλησία ήταν μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω, η λωρίδα στάθμευσης ακριβώς μπροστά της. Το σκούρο μπλε Βόλβο XC90 του Κιθ ήταν ακόμη παρκαρισμένο εκεί.

Ο Ρέμπους σταμάτησε πίσω του, βγήκε έξω και κούνησε περιστροφικά τους ώμους του για να ξεπιαστεί. Το κλειδί δεν ήταν πια στη μίζα του Βόλβο και οι πόρτες ήταν κλειδωμένες.

Κοίταξε μέσα χωρίς να δει κάτι ασυνήθιστο. Υπολόγισε την απόσταση μέχρι το μπαγκαλόου. Μερικά λεπτά με τα πόδια; Κατά πάσα πιθανότητα δεν υπήρχαν πολλά δημόσια μεταφορικά μέσα, αν και είδε μια στάση λεωφορείου στην άλλη πλευρά του δρόμου. Μπορεί ο Κιθ να έκανε οτοστόπ ή να κάλεσε ταξί ή κάτι τέτοιο. Μπορεί φίλοι του από το Ντούνρεϊ να τον πήγαν για ποτά στο Θέρσο, να ξύπνησε ντροπιασμένος για κάτι που έκανε και τώρα να ήταν κλεισμένος σε κάποιο ξενοδοχείο ή στο δωμάτιο ξένων κάποιου φίλου, μέχρι να βρει το κουράγιο να ομολογήσει την πράξη του.

Σε τελική ανάλυση, η Σαμάνθα είχε ομολογήσει ήδη τη δική της.

Η μήπως όχι; Το είχε πει η ίδια στον Κιθ ή την είχαν ανακαλύψει; Είδε ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει. Ήταν ένα Μοντέο, όχι περιπολικό, αλλά ήξερε ότι ήταν της αστυνομίας. Αφού δεν είχε διακριτικά, σήμαινε ότι ήταν από τη Δίωξη, έτσι δεν ξαφνιαστήκε όταν το αμάξι σταμάτησε δίπλα στο Σάαμπ του Ρέμπους κλείνοντας τον μισό δρόμο. Ο οδηγός άναψε τα αλάρμ και βγήκε έξω, αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη και τη μηχανή αναμμένη.

«Μπορώ να σας βοηθήσω, κύριε;» ρώτησε με έναν τόνο που έδειχνε ότι περίμενε εξηγήσεις. Ήταν ανάμεσα στα είκοσι πέντε και τα τριάντα, με κοντά μαύρα μαλλιά που ήδη άρχιζαν να γκριζάρουν στους κροτάφους. Καλοξυρισμένος, με τετράγωνο πιγούνι, ροδαλά μάγουλα και φαρδιές πλάτες. Υπό άλλες συνθήκες, ο Ρέμπους μπορεί να τον έπαιρνε για γεωργό.

«Ηρθες για να κάνεις ερωτήσεις στην κόρη μου» είπε. «Και γι' αυτό είμαι κι εγώ εδώ».

Ο άλλος ίσιωσε λίγο την πλάτη του, σαν να ήθελε να τον αναμετρήσει καλύτερα με το βλέμμα. «Είσαι ο Τζον Ρέμπους, δηλαδή;» Είδε την προσπάθεια του Ρέμπους να κρύψει την έκπληξή του. «Τα πράγματα είναι εύκολα με το Ίντερνετ στις μέρες μας. Έβαλα το όνομα της κόρης σου και βγήκες κι εσύ».

«Εκείνος που θα 'πρεπε να σε ενδιαφέρει είναι ο σύντροφός της».

«Με ενδιαφέρουν όλοι». Άπλωσε το χέρι στον Ρέμπους.
«Είμαι αρχιφύλακας, από το Ινβερνές».

«Έκανες πολύ δρόμο».

«Όχι όσο κάποιος άλλος».

Ο Ρέμπους τού έσφιξε το χέρι. «Έχει όνομα ο αρχιφύλακας;»

«Ρόμπιν Κρίσι».

«Και ξέρεις ότι ήμουν στη Δίωξη;»

«Τώρα όμως είσαι σκέτος πολίτης».

«Μου λες έμμεσα να μην ανακατευτώ;»

«Φυσικά θα ανακατευτείς, είσαι συγγενής. Αλλά αν αποδειχτεί ότι είναι δουλειά της αστυνομίας...»

«Δεν θα είναι δική μου δουλειά;» είπε ο Ρέμπους.

«Βλέπω ότι καταλαβαίνομαστε». Ο Κρίσι κοίταξε το αμάξι του Ρέμπους. «Μόλις έφτασες, ε; Αισθάνομαι τη ζέστη από τη μηχανή».

«Ίσως πρέπει να το φροντίσω αυτό».

Ο Κρίσι χαμογέλασε πλατιά. «Ας πάμε να δούμε την κόρη σου τότε». Όμως, σταμάτησε στα μισά της απόστασης ως το Μοντέο και κοίταξε τριγύρω. «Παράξενο μέρος για να αφήσεις αμάξι, ε; Αναρωτιέμαι αν πήγαινε συχνά στην εκκλησία...»

Η Σαμάνθα έτρωγε συνέχεια κομμάτια από τα νύχια της όσο διαρκούσαν οι ερωτήσεις. Το λιβινγκ ρουμ ήταν ακατάστατο, κυρίως από την Κάρι. Ο Ρέμπους είχε την υποψία ότι η Σαμάνθα δεν το είχε προσέξει καν. Το ίδιο και η κουζίνα – χτεσινά πιάτα στοιβαγμένα στον νεροχύτη, απομεινάρια από το πρωινό στο τραπέζι. Ο Ρέμπους τούς είχε φτιάξει τσάι. Η Σαμάνθα καθόταν σε μια καρέκλα, ο Κρίσι στον καναπέ. Ο Ρέμπους κάθισε στην άλλη καρέκλα, αφού μετακίνησε τα παιχνίδια και τα βιβλία που ήταν πάνω. Οι ερωτήσεις του Κρίσι ήταν σύντομες αλλά διεισδυτικές. Προβλήματα στη δουλειά; Στο σπίτι; Ήταν αυτή η συμπεριφορά σύμφωνη με τον χαρακτήρα του; Θα μπορούσε να του δώσει το τηλέφωνο του Κιθ, τους αριθμούς

των φίλων και των συγγενών του; Ο Ρέμπους έμαθε ότι το επώνυμο του Κιθ ήταν Γκραντ και ότι οι γονείς του είχαν πεθάνει. Είχε μία αδερφή στον Καναδά αλλά δεν είχαν πολλές σχέσεις. Πήγγαινε ποτέ ο Κιθ για μπάνιο στη θάλασσα; Υπήρχε παραλία εκεί κοντά. Όχι, γιατί δεν είχε μάθει ποτέ κολύμπι.

«Δεν πνίγηκε, πάντως» δήλωσε η Σαμάνθα.

Προφανώς τον είχε πάρει ήδη στο κινητό του και δεν τον είχε βρει, αλλά μήπως στο μεταξύ ο Κιθ είχε χρησιμοποιήσει τη χρεωστική του κάρτα; Όχι, δεν την είχε χρησιμοποιήσει. Γιατί πίστευε ότι είχε αφήσει το αμάξι στη λωρίδα στάθμευσης; Η Σαμάνθα έκανε μόνο ένα νεύμα ότι δεν ήξερε και διάλεξε ένα άλλο νύχι για να φάει. Ο Ρέμπους πρόσεξε πόσες κορνιζαρισμένες φωτογραφίες υπήρχαν στο δωμάτιο, κυρίως της Κάρι σε διάφορες πόζες τραβηγμένες στο σχολείο – αλλά και φωτογραφίες από οικογενειακές διακοπές, στις οποίες χαμογελούσαν όλοι στην κάμερα. Η Σαμάνθα από κοντά έδειχνε κουρασμένη, τα μαλλιά της μακριά και ανακατεμένα, με όλο και περισσότερο γκριζο. Ο Ρέμπους υπολόγιζε ότι πρέπει να είχε χάσει βάρος, το πρόσωπό της ήταν αποστεωμένο, το δέρμα χαλαρό στον λαιμό.

«Πρέπει να του το πεις» δήλωσε, πάνω που τελείωναν οι ερωτήσεις. Η κόρη του τον κοίταξε άγρια. «Θα το μάθει έτσι κι αλλιώς, αν το ψάχνει τόσο διεξοδικά όσο νομίζω».

Ο Κρίσι κοίταξε από την κόρη στον πατέρα και μετά πάλι την κόρη, περιμένοντας υπομονετικά. Η Σαμάνθα συγκεντρώθηκε στο ξύλινο πάτωμα στα πόδια της.

«Εβλεπα κάποιον άλλο για ένα διάστημα. Έχει τελειώσει τώρα, αλλά ο Κιθ το έμαθε. Δύσκολο να κρατήσεις μυστικά σε τόσο μικρό μέρος».

«Πριν από πόσον καιρό έγινε αυτό;»

«Δύο μήνες».

«Ο άλλος... ήταν φίλος του;»

«Όχι» είπε η Σαμάνθα. «Είναι επικεφαλής ενός κοινόβιου. Μάλλον έτσι θα το έλεγε κανείς. Ο Κιθ κι εγώ ήμασταν περίεο-

γοι και κάναμε μια επίσκεψη κάποια στιγμή. Ο Κιθ δεν ξαναπήγε, εγώ ναι».

«Οπότε ο Κιθ τον γνωρίζει αυτόν τον άντρα;»

«Λέγεται Τζες Χόκινς. Απ' όσο ξέρω, έχουν συναντηθεί μόνο μία φορά, κι αυτή ουσιαστικά μόνο για μια γρήγορη χειραψία».

«Όταν το έμαθε ο Κιθ, δεν πήγε να βρει τον κύριο Χόκινς;»

«Του είπα να μην πάει. Ότι κι αν ήταν αυτό το πράγμα, είχε πάρει τέλος στο μεταξύ».

«Πώς το έμαθε;» ρώτησε ο Ρέμπους. «Του το είπες εσύ;»

«Όχι. Από ένα σημείωμα. Ανώνυμο, φυσικά».

«Κάποιος από το χωριό, δηλαδή;» Η Σαμάνθα σήκωσε τους ώμους. «Το έχεις ακόμη;»

«Όχι».

«Έχεις ξαναδεί τον κύριο Χόκινς από τότε;» ρώτησε ο Κρίσι.

Η Σαμάνθα έκανε ένα αργό καταφατικό νεύμα. «Ναι, σε κοινωνικές περιστάσεις».

«Το εκτιμώ που μου το είπες και πρέπει να σε ρωτήσω αν πιστεύεις ότι μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με την εξαφάνιση του Κιθ».

«Δεν νομίζω».

«Πρέπει να είχε κάποιον αντίκτυπο στη σχέση σας πάντως».

Η Σαμάνθα αγριοκοίταξε τον αστυνομικό. «Δεν θυμάμαι να έχω κλείσει ραντεβού με ψυχολόγο».

Ο Κρίσι σήκωσε το χέρι κατευναστικά. «Απλώς μπορεί να εξηγήι τις πράξεις του Κιθ. Ίσως ήθελε να πάει κάπου για να σκεφτεί τα πράγματα πιο καθαρά».

«Είχε δύο μήνες για να το κάνει αυτό» είπε ο Ρέμπους.

«Ίσως σε αυτό το διάστημα το πρόβλημα υπέβασκε, σαν μολυσμένη πληγή» απάντησε ο Κρίσι. Ο Ρέμπους πρόσεξε ότι δεν είχε αγγίξει το τσάι του. Ήταν ακόμη στο πάτωμα πάνω σε ένα κεραμικό σουβέρ. «Φαντάζομαι ότι τα πράγματα ήταν δύσκολα, Σαμάνθα. Κλείστηκε στον εαυτό του ή είναι περισσότερο ο τύπος που ξεσπάει και επιτίθεται;»

Η Σαμάνθα ξεφύσηξε. «Ο Κιθ δεν έχει σηκώσει ποτέ χέρι πάνω μου».

«Μιλήσατε; Προσπαθήσατε να τα ξαναβρείτε;»

«Όταν ήταν εδώ».

«Άρχισε να λείπει πιο πολύ από το συνηθισμένο;»

«Είχε την παρέα του και το χόμπι του. Κατά πάσα πιθανότητα αυτοί τον έβλεπαν περισσότερο από την Κάρι κι εμένα».

«Ποιο ήταν το χόμπι του;»

«Η τοπική ιστορία. Υπάρχει ένα παλιό στρατόπεδο αιχμαλώτων κοντά στον δρόμο προς το Τονγκ. Ερευνούν την ιστορία του, κάνουν κάποιες ανασκαφές. Έχουν και ένα αλλοπρόσαλλο σχέδιο να το ανοίξουν για τους τουρίστες».

«Μπορεί να μην είναι τόσο αλλοπρόσαλλο. Είστε πάνω στη Βόρεια Παράκτια Οδό 500. Θα υπάρχουν πολλοί επισκέπτες».

«Οι περισσότεροι περνούν γκαζωμένοι με τα σπορ αυτοκίνητά τους» είπε αδιάφορα η Σαμάνθα. Ο Κρίσι γύρισε στον Ρέμπους.

«Είναι μια πολύ γραφική διαδρομή που την ακολουθούν πολλοί οδηγοί».

«Ξέρω» απάντησε ο Ρέμπους. «Μπορεί να ζω στις μακρινές περιοχές του νότου, αλλά μερικές φορές τα νέα διαδίδονται».

Ο Κρίσι αποφάσισε να αγνοήσει τον τόνο του Ρέμπους. Γύρισε πάλι στη Σαμάνθα. «Τι πιστεύεις ότι συνέβη στον Κιθ, Σαμάνθα;»

«Κάτι».

«Μπορείς να είσαι πιο συγκεκριμένη;»

«Ένα ατύχημα ίσως». Σήκωσε τους ώμους και κοίταξε το κινητό της. «Πρέπει να πάω να πάρω την Κάρι σε λίγο».

Ο Ρέμπους έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Η κόρη του υπερέβαλλε, το σχολείο ήθελε μια δυο ώρες για να τελειώσει. Είδε τον Κρίσι να καταλήγει στο ίδιο συμπέρασμα, αλλά παρ' όλα αυτά να κάνει ένα καταφατικό νεύμα.

«Μια τελευταία ερώτηση τότε. Πότε είδες ή μίλησες στον Κιθ τελευταία φορά;»

«Το ίδιο βράδυ. Μετά το φαγητό είπε ότι θα βγει».

«Δεν είπε πού θα πάει;»

«Όχι».

«Και φαινόταν εντάξει;»

Η Σαμάνθα έκανε ένα αργό καταφατικό νεύμα.

«Ας σταματήσουμε εδώ προς το παρόν τότε». Ο Κρίσι σηκώθηκε από τον καναπέ και της έδωσε την κάρτα του. «Θα υποβάλω αναφορά εξαφάνισης, αλλά αν εμφανιστεί ή αλλάξει οτιδήποτε...» Η Σαμάνθα κατένευσε πάλι. «Είναι εδώ τα κλειδιά του Βόλβο; Θα ήθελα να ρίξω μια ματιά μέσα. Θα τα βάλω στο γραμματοκιβώτιο όταν τελειώσω».

«Στο τραπεζάκι δίπλα στην εξώπορτα».

Ο Κρίσι άπλωσε και της έσφιξε το χέρι. «Σχεδόν πάντα οι εξαφανισμένοι επανεμφανίζονται» είπε. Η Σαμάνθα τού ανταπέδωσε τη χειραφία. Δεν έδειχνε να έχει πειστεί καθόλου.

Ο Ρέμπους σηκώθηκε και είπε ότι θα συνόδευε τον αστυνομικό μέχρι έξω. Ο Κρίσι πήρε τα κλειδιά ενώ ο Ρέμπους άνοιγε την πόρτα. Βγήκαν και οι δύο έξω. Ο Ρέμπους έκλεισε την πόρτα πίσω τους, φροντίζοντας να μην κλειδώσει.

«Πιστεύεις ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας;» ρώτησε.

«Είναι νωρίς ακόμη. Αν δεν μου είχε πει για τον δεσμό και το μάθαινα αργότερα, μπορεί να αναρωτιόμουν τι άλλο δεν μου έχει πει». Σταμάτησε κοιτάζοντας ερευνητικά τον Ρέμπους. «Ξέρω ότι η Σαμάνθα δεν είχε πάντα εύκολη ζωή. Ήταν δώδεκα χρονών όταν την άρπαξε εκείνος ο τρελός, έτσι δεν είναι; Επειδή μισούσε εσένα».

«Πριν από τριάντα τόσα χρόνια».

«Και μετά, αφού είχε περάσει πια τα είκοσι, κάποιος την χτύπησε με το αμάξι και την εγκατέλειψε. Ήταν σε καροτσάκι για ένα διάστημα. Κουτσαίνει ακόμη αδιόρατα όταν περπατά».

«Τι κάνουμε τώρα, παίζουμε Τοπ Τραμπς* με αστυνομικούς;»

«Έπαιζαν Τοπ Τραμπς στην εποχή σου;»

---

* Top Trumps: παιχνίδι με κάρτες. (Σ.τ.Ε.)

«Ξεχνάς ότι έχω εγγονή. Και μια κόρη που, παρ' όλους τους υπαινιγμούς σου, είναι πολύ καλά ψυχολογικά».

«Δεν έχω γνωρίσει πολλούς που να είναι πολύ καλά ψυχολογικά, κύριε Ρέμπους».

«Πήγαινε δεξ το αυτοκίνητο, γύρνα στην έδρα σου, κάνε την αναφορά σου».

«Και να σε αφήσω εσένα εδώ για να κάνεις τι ακριβώς;»

«Να βοηθήσω την κόρη μου όσο καλύτερα μπορώ». Ο Ρέμπους άνοιξε την πόρτα και μπήκε πάλι στο σπίτι.

ΝΟΥΜΕΡΟ 1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ NEW YORK TIMES

«Εξαφανίστηκε...»

Όταν η κόρη του Τζον Ρέμπους, Σαμάνθα, του τηλεφωνεί μες στα μεσάνυχτα, εκείνος ξέρει ότι τα νέα δεν είναι ευχάριστα. Ο σύζυγός της εδώ και δύο μέρες αγνοείται.

Ο Ρέμπους φοβάται το χειρότερο — και γνωρίζει πολύ καλά μετά τα τόσα χρόνια στην αστυνομία ότι η κόρη του θα είναι η βασική ύποπτη.

Δεν υπήρξε ο καλύτερος πατέρας — η δουλειά ερχόταν πάντα πρώτη — τώρα όμως η κόρη του τον χρειάζεται περισσότερο από ποτέ. Ως τι όμως θα πάει; Ως πατέρας ή ως ντετέκτιβ;

Καθώς αναχωρεί την αυγή με προορισμό την ανεμοδαρμένη ακτή και τη μικρή πόλη με τα μεγάλα μυστικά, αναρωτιέται μήπως για πρώτη φορά στη ζωή του δεν θέλει να ανακαλύψει την αλήθεια...

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΑΦΗΓΗΤΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Εξαιρετικό... αδύνατον να το αφήσεις από τα χέρια σου. Πραγματική απόλαυση.

Marian Keyes, συγγραφέας

Ο Rankin είναι στα καλύτερά του, ο Ρέμπους είναι στα καλύτερά του. Αφήγηση που ανταποκρίνεται στην εποχή και υπερβαίνει όλα τα λογοτεχνικά είδη και τις προσδοκίες.

Michael Connelly, συγγραφέας

Μια έξοχη προσθήκη σε μία από τις ωραιότερες σειρές αστυνομικής λογοτεχνίας.

Mick Herron, συγγραφέας

Αντάξιος της Agatha Christie στις καλύτερες στιγμές της.

Scotsman

ISBN 978-618-03-2479-2

9 786180 324792

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82479